Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Р. РІКАМÄЕ
представено на 16 май 2019 година[1]

Дело C-314/18

Openbaar Ministerie
срещу
SF

(Преюдициално запитване, отправено от Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамкови решения 2002/584/ПВР и 2008/909/ПВР — Предаване на издирвано лице на издаващата държава членка срещу гаранция за връщане в изпълняващата държава членка за изтърпяване на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане — Момент на връщането — Допълващо наказание или мярка“

I. Въведение

1. Настоящото преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 3 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки[2], изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 година[3], както и на член 1, букви а) и б), на член 3, параграфи 3 и 4 и на член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз[4].

2. Това запитване е отправено във връзка с изпълнението в Нидерландия на европейска заповед за арест, издадена на 3 март 2017 г. от съдия на Canterbury Crown Court (Crown Court на Кентърбъри, Обединено кралство) с цел провеждане на наказателно преследване срещу SF.

3. Член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 предвижда възможността изпълняващата държава членка да обвърже изпълнението на европейска заповед за арест с предоставяне от издаващата държава членка на гаранция за връщане в първата държава членка на лицето, на което във втората държава членка е наложено наказание лишаване от свобода или мярка,

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3.

3 ОВ L 81, 2009 г., стр. 24, наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“.

4 ОВ L 327, 2008 г., стр. 27.

изискваща задържане, за изтърпяване на това наказание. Настоящото дело предоставя на Съда възможност да уточни обхвата на тази гаранция за връщане и да потвърди изискванията, произтичащи от принципа на взаимно признаване, който е водещ за съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси в рамките на Съюза.

II. Правна уредба

A. Правото на Съюза

1. Рамково решение 2002/584

4. Член 1 от Рамково решение 2002/584 предвижда:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ДЕС]“.

5. Член 2, параграф 1 от това рамково решение гласи:

„Европейска заповед за арест се издава за деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за не по-малко от 12 месеца, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца“.

6. Член 5, точка 3 от посоченото рамково решение предвижда:

„Съгласно законодателството на изпълняващата държава членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

[…]

3) когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава членка“.

2. Рамково решение 2008/909

7. Член 1, букви а) и б) от Рамково решение 2008/909 гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

а) „съдебно решение“ означава окончателно решение или разпореждане на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице;

б) „наказание“ означава всяко наказание лишаване от свобода или мярка, включваща лишаване от свобода, постановени за ограничен или неограничен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на образувано наказателно производство“.

8. Член 3 от това рамково решение гласи:

„1. Целта на настоящото рамково решение е да установи правила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

2. Настоящото рамково решение се прилага, когато осъденото лице се намира в издаващата или в изпълняващата държава.

3. Настоящото рамково решение се прилага само по отношение на признаването на съдебни решения и изпълнението на наказания по смисъла на настоящото рамково решение. Фактът, че освен наказанието е наложена и глоба и/или конфискация, която все още не е платена, събрана или изпълнена, не е пречка за изпращане на съдебното решение. Признаването и изпълнението на такива заповеди и решения за налагане на глоба и конфискация в друга държава членка става на основата на приложимите между държавите членки нормативни актове, по-специално на Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции [5] и на Рамково решение 2006/783/ПВР на Съвета от 6 октомври 2006 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на решения за конфискация [6].

4. Настоящото рамково решение не води до изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ДЕС]“.

9. Съгласно член 8 от посоченото рамково решение:

„1. Компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено в съответствие с член [4] и съгласно процедурата по член 5, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9.

2. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя срок, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да адаптира наказанието, но само ако то превишава най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно националния закон на същата. Адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава.

5 ОВ L 76, 2005 г., стр. 16.

6 ОВ L 328, 2006 г., стр. 59.

3. Когато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя характер, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да го адаптира към наказанието или мярката, предвидени за подобни деяния съгласно националния закон на същата. В този случай наказанието или мярката съответстват във възможно най-голяма степен на наказанието, наложено от издаващата държава, от което следва, че наказанието не може да бъде заменено с парична санкция.

4. Адаптираното наказание не може да бъде по-тежко от наложеното в издаващата държава нито по своя характер, нито по своя срок“.

10. Член 25 от същото рамково решение гласи:

„Без да се засягат разпоредбите на Рамково решение [2002/584], разпоредбите на настоящото рамково решение се прилагат mutatis mutantis, доколкото са съвместими с разпоредбите на това рамково решение, към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, параграф 6 от това рамково решение, или когато, действайки съгласно член 5, параграф 3 от това рамково решение, тя е поставила условие за последващо връщане на осъденото лице в съответната държава за изтърпяване на наказанието, за да се избегне възможността съответното лице да остане ненаказано“.

Б. Нидерландското право

11. Overleveringswet (Закон за предаването)[7] от 29 април 2004 г. прилага Рамково решение 2002/584. Член 6, параграф 1 от него гласи:

„Предаването на нидерландски гражданин може да бъде разрешено, при условие че е поискано за целите на наказателно разследване срещу него и според изпълняващия съдебен орган е гарантирано, че ако с влязла в сила присъда бъде осъден на лишаване от свобода за деяние, за което в изпълняващата държава членка се допуска предаване, той може да изтърпи това наказание в Нидерландия“.

12. Член 28, параграф 2 от OLW предвижда:

„Ако rechtbank [съдът] установи […], че предаването не е допустимо […], той следва да откаже това предаване в решението си“.

13. Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (Закон за взаимното признаване и изпълнение на наказания лишаване от свобода със или без отложено изпълнение) от 12 юли 2012 г.[8] транспонира Рамково решение 2008/909. Член 2:2 от него („компетентен орган“) предвижда в параграф 1:

„Министърът е компетентен да признае съдебно решение, изпратено от една от издаващите държави членки за целите на изпълнението му в Нидерландия“.

14. Член 2:11 от WETS, озаглавен „ролята на съда; адаптиране на наказанието“, гласи:

„1. Министърът изпраща съдебното решение и удостоверението на прокурора към апелативния съд, освен ако в самото начало не приеме, че са налице мотиви за отказ на признаването на съдебното решение.

7 Stb. 2004, № 195, наричан по-нататък „OLW“.

8 Stb. 2012, № 333, наричан по-нататък „WETS“.

2. Прокурорът незабавно изпраща съдебното решение на специализирания състав на Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [Апелативен съд Арнем-Леуварден, Нидерландия] […]

3. Специализираният състав на Gerechtshof [Апелативен съд] решава:

[…]

c. какво е адаптирането на наложеното наказание лишаване от свобода, на основание [параграф 4, 5 или 6].

4. Когато срокът на наложеното наказание лишаване от свобода надвишава максималния срок на наказанието, предвидено в нидерландското право за съответното престъпление, срокът на наказанието лишаване от свобода се намалява до този максимален срок.

5. Когато осъденото лице е предадено срещу гаранция за връщане по смисъла на член 6, параграф 1 от [OLW], параграф 4 не се прилага, но следва да се определи дали наложеното наказание лишаване от свобода съответства на наказанието, което би било наложено в Нидерландия за съответното престъпление. При необходимост наказанието следва съответно да се адаптира, като се вземат предвид съображенията относно тежестта на извършеното престъпление, изложени в издаващата държава членка“.

III. Фактите по спора в главното производство и преюдициалните въпроси

15. На 3 март 2017 г. съдия от Canterbury Crown Court (Crown Court на Кентърбъри) издава европейска заповед за арест срещу SF, нидерландски гражданин, за неговото предаване с цел наказателно преследване във връзка с две престъпления, а именно организиране на внос в Обединеното кралство съответно на 4 килограма хероин и на 14 килограма кокаин.

16. На 30 март 2017 г. Officier van justitie (прокурор, Нидерландия) иска от издаващия съдебен орган да бъде предоставена гаранцията по член 6, параграф 1 от OLW, транспониращ член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

17. В писмото на Home Office (Министерство на вътрешните работи, Обединено кралство) от 20 април 2017 г. се посочва следното:

„[…]

Ако в Обединеното кралство бъде наложено наказание лишаване от свобода срещу SF, Обединеното кралство се задължава в съответствие с раздел 153C от Extradition Act 2003 (Закон да екстрадицията от 2003 г.) да го върне в Нидерландия, щом това стане разумно възможно след приключване на наказателното производство в Обединеното кралство и на всички други производства по отношение на престъплението, за което е поискано предаването.

Подробна информация за наказанието, което евентуално ще бъде наложено на SF, ще бъде изпратена при връщането му в Нидерландия. Считаме, че връщане на лицето на основание на Рамково решение [2002/584] не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“.

18. След поискано уточнение кои производства са обхванати от израза „всички други производства“ по смисъла на раздел 153C(4) от Закона за екстрадицията от 2003 г., в електронно писмо от 19 февруари 2018 г. Министерството на вътрешните работи отговоря следното:

„Мога да уточня, че изразът „други производства“ може да включва“:

а) разглеждане на мярка за конфискация;

б) производство за определяне на срока на наказанието лишаване от свобода, което трябва да бъде изпълнено в случай на неплащане на евентуална имуществена санкция;

в) изчерпване на правните средства за защита и

г) изтичане на всички срокове за плащане на решение за конфискация или на имуществена санкция“.

19. Запитващата юрисдикция уточнява, че пасажът „[с]читаме, че връщане на лицето на основание на Рамково решение [2002/584] не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“, е свързан с обстоятелството, че в искането на Openbaar Ministerie (Прокуратура, Нидерландия) за предоставяне на гаранция в рамките на предишни подобни дела е било включено твърдението, че в съответствие с член 2:11, параграф 5 от WETS Кралство Нидерландия може да адаптира наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, към националните разпоредби.

20. Според запитващата юрисдикция предоставената от издаващата държава членка гаранция, така както е формулирана от нея, повдига въпроси относно съвместимостта на гаранцията с различни разпоредби на рамкови решения 2002/584 и 2008/909. Ако обаче действително се окаже, че тази гаранция е несъвместима с тези рамкови решения, предаването на SF трябва да бъде отказано.

21. Първата част от тези въпроси се отнася до момента, в който издаващата държава членка трябва да изпълни предвидената в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 гаранция за връщане в изпълняващата държава членка на лицето, на което е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. По-конкретно, възниква въпросът дали след влизането в сила на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, издаващата държава членка може да изчака окончателното приключване на всички други производства относно престъплението, за което е поискано предаването, като например производство по конфискация, преди да върне съответното лице в изпълняващата държава членка.

22. В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че макар целта за улесняване на социалната реинтеграция на лицето, осъдено на лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, да е довод в полза на връщането на това лице в изпълняващата държава членка веднага след влизането в сила на присъдата, без да се чака приключването на останалите производства относно престъплението, за което е поискано предаването, все пак съществуват доводи в полза на обратното тълкуване като ефикасното противодействие на престъпността и закрилата на правото на защита на съответното лице.

23. Втората част въпроси, повдигнати от запитващата юрисдикция, е породена от формулировката на текста на гаранцията за връщане на издаващата държава членка, според която „връщане на основание на Рамково решение [2002/584] не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“.

24. Според запитващата юрисдикция тази формулировка повдига въпроса дали, след като е извършила предаване на исканото лице под условието на гаранция за връщането му и следва да изпълни наложеното на това лице наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка може да адаптира това наказание и ако може, в какви граници следва да го направи.

25. При тези условия Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Следва ли член 1, параграф 3 и член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], както и член 1, букви а) и б), член 3, параграфи 3 и 4 и член 25 от Рамково решение [2008/909] да се тълкуват в смисъл, че когато изпълняващата държава членка постави предаването на свой гражданин с цел наказателно преследване под условието да бъде предоставена гаранцията по член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], че съответното лице, след като бъде изслушано, ще бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там евентуално наложено му в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, издаващата държава членка в качеството си на издаваща държава трябва действително да върне съответното лице — след присъдата за налагане на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане е станала окончателна — едва след като са окончателно приключени и „всички други производства по отношение на деянието, във връзка с което е било поискано предаването“, като например производство по конфискация?

2) Следва ли член 25 от Рамково решение [2008/909] да се тълкува в смисъл, че когато държава членка е предала свой гражданин въз основа на предоставена гаранция по член 5, точка 3 от Рамково решение [2002/584], тя може в качеството си на изпълняваща държава в рамките на производството по признаване и изпълнение на съдебно решение, постановено спрямо това лице, да провери по изключение от член 8, параграф 2 от Рамково решение [2008/909] дали наложеното на това лице наказание лишаване от свобода съответства на наказанието, което би било наложено в изпълняващата държава за съответното престъпление, и при необходимост може съответно да адаптира наложеното наказание лишаване от свобода?“.

IV. Анализ

26. Преди да се разгледат по същество отправените от запитващата юрисдикция въпроси, следва да се отговори на доводите на Кралство Нидерландия, изложени в подкрепа на недопустимостта на настоящото преюдициално запитване.

A. По допустимостта на преюдициалното запитване

27. Кралство Нидерландия оспорва допустимостта на преюдициалното запитване, като по същество твърди, че отговорите на зададените въпроси не били необходими, за да може запитващата юрисдикция да се произнесе по изпълнението на разглежданата в главното производство европейска заповед за арест, като акцентира върху хипотетичния характер на тези въпроси.

28. В това отношение следва да бъде припомнено, че съгласно постоянната практика на Съда „в рамките на установеното в член 267 ДФЕС сътрудничество между Съда и националните юрисдикции само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от решение по реда на преюдициалното производство, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе“ [9].

29. Следователно „въпросите, които са свързани с тълкуването на правото на Съюза и са поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите собствени правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправено от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е очевидно, че искането тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или също когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси“ [10].

30. От представената на Съда преписка по настоящото дело обаче не следва, че конкретният случай съответства на някоя от тези хипотези. Всъщност запитващата юрисдикция трябва да се произнесе по изпълнението на европейска заповед за арест. За тази цел тя задължително трябва да прецени дали гаранцията за връщане, така както е формулирана от издаващия съдебен орган, съответства на позволеното от член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, така че да може да даде ход на искането за предаване на SF. За да направи тази преценка обаче, запитващата юрисдикция се нуждае от разясненията на Съда относно обхвата на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. Това се отнася и за обхвата на член 25 от Рамково решение 2008/909. От гореизложеното следва, че последващите действия на запитващата юрисдикция във връзка с разглежданата в главното производство европейска заповед за арест зависят пряко от отговорите, които Съдът ще даде на поставените въпроси.

31. Ще добавя, че със сигурност на този етап на производството никой не знае дали SF ще бъде признат или не за виновен в престъпленията, в които е обвинен, и още по-малко, какви наказания евентуално ще му бъдат наложени. От тази гледна точка хипотетичното измерение е присъщо на нормалния ход на едно наказателно производство и на презумпцията за невиновност. Въпреки това е сигурно, че запитващата юрисдикция трябва да се произнесе по изпълнението на разглежданата в главното производство европейска заповед за арест, като за тази цел има нужда от разясненията на Съда относно обхвата на гаранцията за връщане, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, който обуславя това изпълнение.

32. Поради това считам, че настоящото преюдициално запитване е допустимо.

Б. По първия преюдициален въпрос

33. С първия преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че гаранцията, съгласно която лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест с цел наказателно преследване, след като бъде изслушано, трябва да бъде върнато в изпълняващата

9 Вж. по-специално решение от 25 юли 2018 г., AY (Заповед за арест — Свидетел) (C-268/17, EU:C:2018:602, т. 24 и цитираната съдебна практика).

10 Пак там (т. 25 и цитираната съдебна практика).

държава членка, за да изтърпи там наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които могат да му бъдат наложени в издаващата държава членка, означава, че това връщане може да бъде отложено до постановяване на окончателно решение по допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация.

34. В самото начало следва да се припомни, че „както е видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2 във връзка със съображения 5 и 7 от Рамково решение 2002/584, то има за цел да замести многостранната система за екстрадиция, установена с Европейската конвенция за екстрадиция, подписана в Париж на 13 декември 1957 г., със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимното признаване“ [11].

35. Така Рамково решение 2002/584 „има за цел чрез въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки“ [12].

36. Така „съгласно член 1, параграф 1 от Рамковото решение целта на механизма на европейската заповед за арест е да бъде възможно задържането и предаването на издирвано лице, така че — в светлината на целта, преследвана с въпросното рамково решение — извършеното престъпление да не остане ненаказано и това лице да бъде преследвано или да изтърпи наложеното му наказание лишаване от свобода“ [13].

37. В областта, която се урежда от Рамково решение 2002/584, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който утвърждава правилото, че държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на същото това рамково решение. Затова изпълняващите съдебни органи „по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамково решение 2002/584 изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение, а за изпълнението на европейската заповед за арест не могат да се поставят други условия, освен изчерпателно уредените в член 5 от това рамково решение. Следователно изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, а отказът да бъде изпълнена е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно“ [14].

38. В Рамково решение 2002/584 изрично са посочени случаите, при които не се допуска изпълнение (член 3), и случаите, при които може да се откаже изпълнение (членове 4 и 4a) на европейската заповед за арест, както и гаранциите, предоставяни от издаващата държава членка в особени случаи (член 5) [15].

11 Вж. по-специално решение от 12 февруари 2019 г., TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, т. 40 и цитираната съдебна практика).

12 Пак там (т. 41 и цитираната съдебна практика).

13 Вж. решение от 6 декември 2018 г., IK (Изпълнение на допълващо наказание) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 39).

14 Вж. по-специално решение от 13 декември 2018 г., Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 28 и цитираната съдебна практика).

15 Пак там (т. 29 и цитираната съдебна практика).

39. По този начин, „макар структурата на Рамково решение 2002/584 да е основана на принципа на взаимното признаване, това признаване не предполага абсолютно задължение за изпълнение на издадената заповед за арест. Всъщност системата на посоченото рамково решение […] предоставя на държавите членки възможност в определени случаи да позволят на компетентните съдебни органи да решат изпълнението на постановена присъда да се извърши на територията на изпълняващата държава членка“ [16].

40. Това следва по-специално от член 4, точка 6 и член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. По отношение на двата вида европейска заповед за арест, посочени в Рамковото решение, „тези разпоредби имат за цел по-специално да се отдаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице“ [17].

41. По-конкретно, член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 предвижда, че „когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава членка“.

42. Тази разпоредба обаче не уточнява момента, в който трябва да се извърши връщането в изпълняващата държава членка на лицето, на което е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в изпълняващата държава членка.

43. С оглед на тази неяснота следва да се избира между две тези.

44. Съгласно първата теза, която се поддържа от SF, както и от италианското и полското правителство, следва да се отдаде приоритетно значение на целта, преследвана от член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, а именно увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на лицето, срещу което е издадена европейската заповед за арест с цел наказателно преследване. От тази гледна точка издаващата държава членка трябва да гарантира на изпълняващата държава членка, че лицето, обект на тази европейска заповед за арест, ще бъде върнато в изпълняващата държава членка след влизането в сила на наказанието лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане, тъй като тогава окончателно ще бъде установена вината на това лице. Обстоятелството, че наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, могат да бъдат последвани от друга фаза на наказателното производство, която може да доведе до допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация, е без значение в това отношение. Действително отлагането на връщането на лице, срещу което има влязла в сила присъда лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, до евентуалното налагане, при това в неопределен срок, на допълващо наказание или мярка би било в противоречие с целта за насърчаване на социалната реинтеграция на осъдените лица. Изпълнението на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, в държавата членка по местопребиваване или гражданство на осъденото лице, посочено в член 5, точка 3 от това решение, не може да зависи от непредвидимо обстоятелство, произтичащо от особеностите на наказателното производство на издаващата държава членка.

16 Вж. по-специално решения от 13 декември 2018 г., Sut (C-514/17, EU:C:2018:1016, т. 30 и цитираната съдебна практика), и от 21 октомври 2010 г., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, т. 51).

17 Вж. по-специално решение от 21 октомври 2010 г., B. (C-306/09, EU:C:2010:626, т. 52 и цитираната съдебна практика).

45. Обратно, съгласно втората теза, която с известни нюанси между страните е поддържана от прокуратурата, нидерландското и австрийското правителство, правителството на Обединеното кралство, както и от Комисията, ефективността на наказателното преследване и защитата на процесуалните права на обвиняемото лице предполагат това лице да бъде върнато в изпълняващата държава членка едва в момента на окончателното приключване на останалите фази на наказателното производство, които могат да доведат до постановяване на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация.

46. Смятам, че именно тази теза е убедителна. Все пак ще добавя някои уточнения, с които да се гарантира, че целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъдените лица няма да бъде обезсмислена поради особеностите или прекалената продължителност на наказателното производство в издаващата държава членка.

47. Като отправна точка на моя анализ ще припомня, че от член 1, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 следва, че европейска заповед за арест може да бъде издадена с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

48. От член 2, параграфи 1 и 2 от Рамково решение 2002/584 следва, че европейска заповед за арест се издава само за престъпления, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

49. Следователно, макар европейска заповед за арест с цел наказателно преследване да може да бъде издадена само за престъпления, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, това не означава, че такова преследване може да доведе единствено до налагане на такова наказание или на такава мярка. Всъщност наказанието лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, представляващи основното наказание, често се придружават от допълващо наказание или мярка например глоба или решение за конфискация.

50. В своето преюдициално запитване запитващата юрисдикция поставя акцента именно върху този тип допълващо наказание или мярка.

51. Като се има предвид, че наказателното преследване в издаващата държава членка може да доведе до различни допълващи наказания или мерки, при това в рамките на наказателно производство, което може да бъде разделено на няколко етапа, възниква въпросът кога трябва да бъде извършено връщането на лицето, на което е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, в изпълняващата държава членка, където да изтърпи това наказание. В това отношение ще отбележа, че поради недостатъчната хармонизация в рамките на Съюза съществуват множество процесуални модели, което води по-специално до различия между държавите членки по отношение на протичането на наказателните производства.

52. За да се отговори на този въпрос, трябва да се вземат предвид правилата, съдържащи се в Рамково решение 2008/909. Действително от член 25 от това рамково решение следва, че разпоредбите му се прилагат по принцип в рамките на връщането с цел изпълнение на наказанието, което се урежда от член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

53. Член 1, буква а) от Рамково решение 2008/909 определя понятието „съдебно решение“ като „ *окончателно решение или разпореждане* на съд на издаващата държава, с което се налага наказание на физическо лице“ [18]. Съгласно член 1, буква б) от посоченото рамково решение понятието „наказание“ обхваща „всяко *наказание лишаване от свобода или мярка, включваща*

18 Курсивът е мой.

лишаване от свобода, постановени за ограничен или неограничен срок във връзка с извършено престъпление и вследствие на образувано наказателно производство“ [19]. Ето защо прилагането на Рамково решение 2008/909 изисква наличието на влязло в сила наказание лишаване от свобода [20].

54. От това следва, че предвиденото в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 връщане в изпълняващата държава членка на лицето, на което е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, *може да бъде извършено едва след влизането в сила на наказанието* в съответствие с член 1, букви а) и б) от Рамково решение 2008/909.

55. Означава ли това обаче, че връщането в изпълняващата държава членка на лицето, на което в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, *трябва винаги да се извършва непосредствено след влизането в сила на това наказание*?

56. Не мисля.

57. Всъщност считам, че член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 позволява на издаващата държава членка да предвиди, че лицето, което ѝ е било предадено, може да бъде върнато в изпълняващата държава членка едва след постановяването на окончателно решение по допълващите наказания или мерки относно престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест.

58. С други думи, макар член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 да позволява на изпълняващия съдебен орган да обвърже изпълнението на европейска заповед за арест с условие за връщане на съответното лице, тази разпоредба не дава право на този орган да изисква това връщане да се извърши непосредствено след влизането в сила на наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Ето защо липсата на гаранция за незабавно връщане не представлява случай, при който изпълняващият съдебен орган може да откаже да предаде лице, към което е приложим член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

59. Това становище се основава на основното съображение, че макар член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 да трябва несъмнено да се тълкува така, че да се постигне основната му цел, а именно насърчаване на шансовете за социална реинтеграция на осъденото лице, също толкова важно е да се приеме тълкуване, което да съгласува тази цел с тези, изразяващи се, от една страна, в гарантиране на пълно и ефективно преследване на престъплението, за което е издадена европейската заповед за арест, и от друга страна, в гарантиране на защитата на процесуалните права на това лице. Припомням също така, че Рамково решение 2002/584 преследва целта за борба срещу безнаказаността [21].

60. В подкрепа на това становище ще изтъкна следните съображения.

61. Първо, по аналогия с това, което Съдът е постановил във връзка с член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, следва да се посочи, че държавите членки имат определена свобода на преценка при прилагането на член 5, точка 3 от това рамково решение [22]. Освен това следва да се подчертае, че макар предвидената в тази разпоредба гаранция за връщане да има по-специално за цел да се позволи отдаването на особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтичане на срока на наложеното му наказание, такава цел, макар и важна, не може да изключи възможността на държавите членки при прилагането Рамково решение 2002/584 да

19 Курсивът е мой.

20 Вж. в това отношение решение от 25 януари 2017 г., Van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37, т. 24 и 27).

21 Вж. точка 36 от настоящото заключение.

22 Вж. по аналогия решение от 6 октомври 2009 г., Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, т. 61).

ограничат — в смисъла, указан с основното правило по член 1, параграф 2 от същото решение — случаите, при които трябва да е възможно да се откаже предаването на лице, спрямо което се прилага член 5, точка 3 от това рамково решение[23]. Следователно целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице не е абсолютна и може да се претегли спрямо други изисквания.

62. Второ, следва да се уточни, че допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация играе основна роля в санкционирането на престъпления като разглежданите в главното производство, за които е издадена европейска заповед за арест[24].

63. Както следва от съображение 1 от Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз[25], „[о]сновният мотив за трансграничната организирана престъпност, включително за престъпните организации от типа мафия, е финансовата печалба“. Ето защо „[е]фективното предотвратяване на организираната престъпност и борбата с нея обаче следва да се постигнат чрез неутрализиране на облагите от престъпна дейност и следва да бъдат разширени в определени случаи, така че да обхващат всяко имущество, придобито от дейности с престъпен характер“.

64. В съображение 3 от тази директива законодателят на Съюза подчертава, че „[е]дин от най-ефективните начини за борба с организираната престъпност е предвиждането на тежки правни последици за извършването на такова престъпление, както и ефективното установяване и обезпечаването и конфискацията на средствата на престъпна дейност и облагите от нея“[26].

65. С оглед на значението на решенията за конфискация за борбата с престъпността следва да се приеме тълкуване, което позволява безпрепятствено приемане на такива решения, включително след окончателното налагане на обвиняемото лице на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. Това предполага това лице да е на разположение на компетентните органи на издаващата държава членка, както в рамките на разследването за установяване на имуществените облаги, които това лице е извлякло от престъплението, и за преценка на мащаба на тези облаги, така и по време на производството, което може да доведе до решение за конфискация. С други думи, доброто правораздаване с цел ефикасна и пълна наказателна репресия на престъпно поведение, за което е издадена съответната европейска заповед за арест, изисква присъствието на обвиняемото лице до окончателното приключване на тази фаза от производството, която е неразделна част от наказателното преследване. Действително е от основно значение компетентните органи на издаващата държава членка да не са изправени пред трудности при доказването или пред практически проблеми, свързани с отсъствието на съответното лице, които могат да възпрепятстват постановяването на решение за конфискация.

66. Трето, присъствието на обвиняемото лице по време на производството, което може да доведе до решение за конфискация, е основна процесуална гаранция за това лице.

23 Пак там (т. 62).

24 Припомням, че разглежданата в главното производство европейска заповед за арест е издадена с цел наказателно преследване във връзка с две престъпления, а именно организиране на внос в Обединеното кралство съответно на 4 килограма хероин, и на 14 килограма кокаин.

25 ОВ L 127, 2014 г., стр. 39.

26 Вж. също съображение 3 от Регламент (ЕС) 2018/1805 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 година относно взаимното признаване на актове за обезпечаване и конфискация (ОВ L 303, 2018 г., стр. 1), съгласно което „[о]безпечаването и конфискацията на средствата на престъпленията и облагите от престъпна дейност са сред най-ефективните средства за борба с престъпността“.

67. В това отношение ще отбележа, че съгласно член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 последното „няма действие по отношение на изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ДЕС]“ [27]. Доколкото решение за конфискация може да засегне в значителна степен правата на обвиняемите лица [28] и доколкото това решение е част от наказателното производство за определяне на наказанието, важно е да се гарантира защитата на процесуалните права, с които се ползват тези лица, включващи правото на обвиняемия да се яви лично на съдебния процес срещу него, което е част от правото на справедлив съдебен процес.

68. Както Съдът е посочил в решение от 10 август 2017 г., Zdziaszek [29], „от практиката на Европейския съд по правата на човека следва, че гаранциите по член 6 от ЕКПЧ се прилагат не само по отношение на признаването на лицето за виновно, но и по отношение на определянето на наказанието (в този смисъл вж. ЕСПЧ, 28 ноември 2013 г., Дементиев с/у Русия, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, § 23). В този смисъл гарантирането на справедлив процес предполага заинтересованото лице да има правото да присъства на обсъжданията поради значителните последици, които те може да имат за размера на наказанието, което ще му бъде наложено (в този смисъл вж. ЕСПЧ, 21 септември 1993 г., Kremzow с/у Австрия, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, § 67)“ [30]. Доколкото е част от определянето на наказанието, наказателното производство, което се провежда с цел евентуалното постановяване на решение за конфискация, трябва да спазва това процесуално право на обвиняемия [31].

69. С оглед на тези съображения издаващата държава членка според мен има основание, в съответствие с член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, да предостави гаранция, която предвижда, че съответното лице ще бъде върнато едва след постановяването на окончателно решение по допълващо наказание или мярка например решение за конфискация.

70. От това следва, че изпълняващият съдебен орган не може да откаже да изпълни европейската заповед за арест на основание, че тази гаранция противоречи на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

71. При все това, за да се установи обхватът на решението, което предлагам, ще изтъкна следните съображения.

72. Първо, ясно е, че фазата от наказателното производство, която може да доведе до постановяване на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация, трябва да се отнася до същото престъпление, за което е издадена съответната европейска заповед за арест с цел наказателно преследване.

27 Що се отнася до Рамково решение 2008/909, вж. също член 3, параграф 4 от него. Съгласно постоянната практика на Съда нормите на вторичното право на Съюза трябва да се тълкуват и прилагат при спазване на основните права, неразделна част от които е зачитането на правото на защита, което е производно на правото на справедлив процес, закрепено в членове 47 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз и в член 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) (вж. по-специално решение от 10 август 2017 г., Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, т. 60 и цитираната съдебна практика).

28 Вж. в този смисъл съображение 33 от Директива 2014/42.

29 C-271/17 PPU, EU:C:2017:629.

30 Решение от 10 август 2017 г., Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, т. 87).

31 Следва също да се подчертае, че обстоятелството, че лицето, срещу което е постановено решение за конфискация, не се е явило лично на съдебния процес, в резултат на който е произнесено това решение, впоследствие може при определени условия да бъде основание за непризнаване или неизпълнение на посоченото решение: вж. в това отношение съображение 32 и член 19, параграф 1, буква ж) от Регламент 2018/1805.

73. Второ, определянето на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация трябва да се вписва в наказателното преследване, с оглед на което е издадена европейската заповед за арест. Трябва, по-специално, да става въпрос за решение за конфискация, постановено в рамките на наказателно, а не на гражданско или административно производство.

74. Трето, важно е да се подчертае, че тълкуването на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, което предлагам, все пак не трябва да доведе до това поради особеностите на наказателните производства на държавите членки да се възпрепятства целта, която се преследва от тази разпоредба, както и от Рамково решение 2008/909 [32], а именно улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице. Следователно тази цел не може да бъде пренебрегната от компетентните органи на издаващата държава членка след предаването на лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест. В тази връзка е важно да се подчертае, че Съдът вече е постановил, че „социалната реинтеграция на гражданина на Съюза в държавата, в която той истински се е интегрирал, е в интерес не само на тази държава, но и на [Съюза] като цяло“ [33]. Следователно, ако приема поради гореизложените причини, че връщането в изпълняващата държава членка на лицето, на което е наложено наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, може да бъде отложено до окончателното определяне на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация, това отлагане не трябва да надвишава разумните срокове.

75. Всъщност не трябва да се забравя, че от момента на влизане в сила на наказанието лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане, всяко продължаване на задържането на осъденото лице в издаващата държава членка е част от изпълнението на това наказание. С оглед на целта на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 изпълнението на посоченото наказание в издаващата държава членка е приемливо само за кратък срок. Ето защо при изпълнението на европейска заповед за арест с цел наказателно преследване под условие на предоставяне на гаранцията за връщане, предвидена в член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584, компетентните органи на издаващата държава членка са длъжни да използват всички свои правомощия, за да може периодът между влизането в сила на наказанието лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане, и определянето на допълващото наказание или мярка като например решение за конфискация да е възможно най-кратък, така че да се ускори връщането на осъденото лице в изпълняващата държава членка. От тази гледна точка, когато националното им право го позволява, тези органи следва да се стремят определянето на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация да се извършва едновременно с налагането на основното наказание лишаване от свобода, така че лицето, на което окончателно са наложени такива наказания, да може да бъде върнато по-бързо в изпълняващата държава членка.

76. Четвърто, във всички случаи това връщане не може да бъде отложено до изпълнението на допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация. Член 3, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 е ясен в това отношение, доколкото гласи по-специално че „[ф]актът, че освен наказанието е наложена и глоба и/или конфискация, която все още не е платена, събрана или изпълнена, не е пречка за изпращане на съдебното решение“. Освен това от тази разпоредба следва, че признаването и изпълнението на глобите или решенията за конфискация в друга държава членка се уреждат от специални режими в правото на Съюза.

32 Вж. член 3, параграф 1 от това рамково решение.

33 Вж. по-специално решение от 17 април 2018 г., B и Vomero (C-316/16 и C-424/16, EU:C:2018:256, т. 75 и цитираната съдебна практика).

77. Ето защо считам, че предоставеното от Обединеното кралство уточнение, че изразът „други производства“ може да включва „г) изтичане на всички срокове за плащане на решение за конфискация или за имуществена санкция“ [34] не съответства на член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. Действително, макар че според мен връщането може да бъде отложено до постановяването на решение за конфискация, изключено е това отлагане да се удължи до фазата на изпълнение на такова решение. Следователно в това отношение Обединеното кралство следва да преразгледа формулировката на гаранцията за връщане, като в противен случай изпълняващата държава членка според мен ще има основание да счита, че тя не съответства на позволеното от член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

78. От изложените по-горе съображения според мен следва, че член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че гаранцията, съгласно която лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест с цел наказателно преследване, след като бъде изслушано, трябва да бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които могат да му бъдат наложени в издаващата държава членка, означава, че това връщане може да бъде отложено до постановяване на окончателно решение по допълващо наказание или мярка като например решение за конфискация, при положение че това решение бъде постановено в рамките на наказателно производство и че тази фаза от производството се отнася до същото престъпление, за което е издадена съответната европейска заповед за арест. С оглед на преследваната от тази разпоредба цел, а именно улесняване на социалната реинтеграция на осъдените лица, компетентните органи на издаващата държава членка са длъжни все пак да използват всички свои правомощия, така че това връщане да се извърши във възможно най-кратък срок.

B. По втория преюдициален въпрос

79. С втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че след като е извършила предаването на исканото лице под условието на гаранция за връщането му и следва да изпълни наложеното на това лице наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка може да адаптира това наказание, така че то да съответства на наказанието, което би било наложено в тази държава членка за съответното престъпление.

80. В основата на този въпрос стои поддържаното от Кралство Нидерландия становище, което според мен противоречи на принципа на териториалност на наказателното право, според което наложено в чужбина наказание на нидерландски граждани, предадени на друга държава членка под условието на гаранция за връщане, трябва да бъде преобразувано в наказание, което обичайно се налага в Нидерландия за подобно престъпление. Това становище се основава на волята на Кралство Нидерландия да гарантира равно третиране между такива граждани и нидерландските граждани, осъдени в тази държава членка.

81. Посоченото становище намира израз в член 2:11, параграф 5 от WETS, от който следва, че член 2:11, параграф 4 от този закон, който транспонира член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909, не се прилага, когато съответното лице е предадено от Кралство Нидерландия посредством гаранцията, посочена в член 6, параграф 1 от OLW, който транспонира член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584. Член 2:11, параграф 5 от WETS предвижда вместо това, че „следва да се определи дали наложеното наказание лишаване от свобода съответства на

34 Вж. точка 18 от настоящото заключение.

наказанието, което би било наложено в Нидерландия за съответното престъпление“, и че „[п]ри необходимост наказанието следва съответно да се адаптира, като се вземат предвид съображенията относно тежестта на извършеното престъпление, изложени в издаващата държава членка“.

82. Според Кралство Нидерландия в хипотезата на лице, предадено посредством гаранция за връщане, член 25 от Рамково решение 2008/909 позволява адаптиране на наказанието отвъд предвиденото от член 8, параграф 2 от това решение.

83. Не споделям това тълкуване на член 25 от Рамково решение 2008/909, което според мен не съдържа никакво правно основание в подкрепа на такава практика.

84. Припомням, че от този член следва, че разпоредбите на Рамково решение 2008/909 се прилагат по принцип в рамките на връщането с цел изпълнение на наказанието, което се урежда от член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584.

85. Рамково решение 2008/909 обаче установява задължение за признаване на съдебното решение, произнесено в друга държава членка, и за изпълнението на наказанието, посочено в това съдебно решение. Както Съдът е посочил в решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов[35], „член 8 от същото рамково решение въвежда стриктни условия за адаптиране от компетентния орган на изпълняващата държава на наказанието, наложено в издаващата държава, които следователно са единственото изключение от принципното задължение на посочения орган да признае съдебното решение, което му е изпратено, и да изпълни наказание, което по продължителност и вид съответства на посоченото в постановеното в издаващата държава съдебно решение“[36].

86. Освен това Съдът вече е акцентирал върху факта, че компетентният съдебен орган в изпълняващата държава членка няма основание да извърши преразглеждане по същество на анализа, вече направен в постановеното в издаващата държава членка съдебно решение. Действително „такова преразглеждане би нарушило и би лишило от всякакво полезно действие принципа на взаимно признаване, който предполага да е налице взаимно доверие, че всяка от държавите членки приема прилагането на действащото в другите държави членки наказателно право дори когато прилагането на нейното национално право би довело до различен резултат, и следователно не позволява на изпълняващия съдебен орган да замества със своя преценката за наказателната отговорност на издирваното с европейска заповед за арест [съответно] лице, вече направена в издаващата държава членка“[37].

87. Освен това, както Съдът е уточнил в контекста на европейска заповед за арест, издадена за целите на изпълнение на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, „[о]снованието за изпълнението на [това наказание] е подлежащото на изпълнение съдебно решение, което е постановено в издаващата държава членка“[38].

88. От всички тези съображения следва изводът, че наложеното в издаващата държава членка наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, може при необходимост да бъде адаптирано в изпълняващата държава членка единствено при стриктните условия, установени в член 8 от Рамково решение 2008/909. По-конкретно, с оглед на разликата в срока на наказанието лишаване от свобода или на мярката, изискваща задържане, налагани в тези две

35 C-554/14, EU:C:2016:835.

36 Точка 36 от това решение.

37 Вж. по аналогия решение от 23 януари 2018 г., Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27, т. 52). Вж. също решение от 8 ноември 2016 г., Огнянов (C-554/14, EU:C:2016:835, т. 46—49), а по отношение на Рамково решение 2006/783 — решение от 10 януари 2019 г., ET (C-97/18, EU:C:2019:7, т. 33).

38 Вж. решение от 6 декември 2018 г., IK (Изпълнение на допълващо наказание) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, т. 56).

държави членки за престъпления като тези, в които е обвинен SF[39], член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909 изглежда е единствената разпоредба, която дава възможност за адаптиране на наказанието, което може да бъде наложено на SF в Обединеното кралство. Припомням, че съгласно тази разпоредба, „[к]огато наказанието е несъвместимо със закона на изпълняващата държава по отношение на своя срок, компетентният орган на изпълняващата държава може да реши да адаптира наказанието, но само ако то превишава най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно националния закон на същата. Адаптираното наказание не може да бъде по-малко от най-тежкото наказание, предвиждано за подобни деяния съгласно закона на изпълняващата държава“.

89. Обединеното кралство вероятно е било запознато с предоставените от нидерландското законодателство значителни възможности за адаптиране на наказанията след връщането на осъденото лице и е искало да съобщи на Кралство Нидерландия възражението си относно широко разрешеното адаптиране на наказанието, като във формулировката на гаранцията за връщане е включило следния текст: „връщане на лицето на основание на Рамково решение 2002/584 не дава право на Нидерландия да изменя срока на наказанието, което евентуално ще бъде наложено от съд на Обединеното кралство“. Въпреки това следва да се уточни, че този текст не може да попречи на Кралство Нидерландия да приложи възможността за адаптиране, изрично позволена от член 8, параграф 2 от Рамково решение 2008/909.

90. От гореизложените съображения според мен следва, че член 25 от Рамково решение 2008/909 трябва да се тълкува в смисъл, че след като е извършила предаването на исканото лице под условието на гаранция за връщането му и следва да изпълни наложеното на това лице наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка не може да адаптира това наказание, така че то да съответства на наказанието, което би било наложено в тази държава членка за съответното престъпление. Наложеното в издаващата държава членка наказание може при необходимост да бъде адаптирано в изпълняващата държава членка единствено при стриктните условия, установени в член 8 от Рамково решение 2008/909, а с оглед на обстоятелствата по спора в главното производство — по-конкретно в член 8, параграф 2.

V. Заключение

91. С оглед на всички гореизложени съображения предлагам на Съда да отговори на поставените от Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия) преюдициални въпроси, както следва:

„1) Член 5, точка 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че гаранцията, съгласно която лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест с цел наказателно преследване, след като бъде изслушано, трябва да бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи там наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, които могат да му бъдат наложени в издаващата държава членка, означава, че това връщане може да бъде отложено до постановяване на окончателно решение по допълващо наказание или мярка като например решение за

39 В това отношение от представеното от SF писмено становище следва, че в Обединеното кралство и двете деяния, за които той трябва да бъде предаден (сдружаване с цел заобикаляне на забраната за внос на наркотични вещества от категория A, а именно диаморфин (хероин), и сдружаване с цел заобикаляне на забраната за внос на наркотични вещества от категория A, а именно кокаин (кокаинов хидрохлорид), са наказуеми с доживотен затвор. В Нидерландия вносът на тези наркотични вещества се наказва съгласно член 2, буква A от Opiumwet (Закон за опиума, Stb. 1928, № 167) от 1 октомври 1928 г. и в съответствие с член 10, параграф 5 от този закон е наказуем с лишаване от свобода от максимум дванадесет години. Следователно Обединеното кралство предвижда по-тежко наказание от предвиденото от Нидерландия за същите деяния.

конфискация, при положение че това решение бъде постановено в рамките на наказателно производство и че тази фаза от производството се отнася до същото престъпление, за което е издадена съответната европейска заповед за арест. С оглед на преследваната от тази разпоредба цел, а именно улесняване на социалната реинтеграция на осъдените лица, компетентните органи на издаващата държава членка са длъжни все пак да използват всички свои правомощия, така че това връщане да се извърши във възможно най-кратък срок.

2) Член 25 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че след като е извършила предаването на исканото лице под условието на гаранция за връщането му и следва да изпълни наложеното на това лице наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, изпълняващата държава членка не може да адаптира това наказание, така че то да съответства на наказанието, което би било наложено в тази държава членка за съответното престъпление. Наложеното в издаващата държава членка наказание може при необходимост да бъде адаптирано в изпълняващата държава членка единствено при стриктните условия, установени в член 8 от Рамково решение 2008/909, а с оглед на обстоятелствата по спора в главното производство — по-конкретно в член 8, параграф 2“.